

Recés d'Advent i Inici de l'Any de la Vida Consagrada

► Diumenge 30 de novembre, coincidint amb l'inici de l'Advent i de l'Any de la Vida Consagrada, l'Arquebisbe d'Urgell va presidir el recés per als fidels d'Urgell, on hi foren especialment convidats a participar-hi els consagrats i consagrades de la Diòcesi. Més de 120

persones ompliren el Santuari del Sant Crist de Balaguer per escoltar la predicació que feu Mons. Joan-Enric Vives que subratllà la necessitat de demanar amb insistència «Veni Senyor Jesús» en aquest Advent perquè el Senyor vingui i ens renovi espiritualment.

GLOSSA

Exigències de la fe

Una dona vestida de manera senzilla espera el final de l'horari d'atenció al públic a la porta secundària d'una gran superfície dedicada a l'alimentació. Espera, amb altres persones, el moment que alguns treballadors trauran, amb les deixalles, una sèrie de productes que, per raons diverses, són retirats de la venda al públic. Avui és una bona nit i la majoria d'aquests productes van a la bossa dels qui esperen, també a la de la dona esmentada. Marxa contenta. Tot d'un plegat, però, es gira i torna enrere. A la porta principal recullen aliments els joves d'una parròquia. S'apropa a un d'ells i li dona un dels productes de la seva bossa tot dient-li: «Pels que encara estan pitjor que la meva família i jo». No entrem en la disquisició de si el producte estava caducat o a punt de caducar i quedem-nos amb el gest. La dona ha donat d'allò que necessita. Quan ja se n'anava cap a casa, ha recordat el proïsme, ha tornat enrere, ha estimat i ha marxat contenta.

El fet de compartir de la primera comunitat és una exigència de fraternitat humana i cristiana. L'ajuda de tots envers els més necessitats en els moments difícils —els actuals

prou ho són— és un signe de germanor, de treballar per un ordre social més just. Compartir els béns de la creació és voluntat del Creador. «Qui tingui dos vestits, que en doni un al qui no en té, i qui tingui menjar, que també el comparteixi» (Lc 3,11). Tenir present que els béns dels quals disposes són béns que administro, que no són només pel propi profit i que, a més, no poden ser l'únic objectiu de la nostra actuació. Hem de posar en joc els nostres talents, però mai no es pot oblidar els altres a l'hora de recollir els guanys... «[...] i així pugui donar al qui passa necessitat» (Ef 4,28).

Temps de Nadal, ben aviat cap d'any i després la festa dels Reis. Cadascú, des de la seva situació i possibilitats, sap el que ha gastat o gastarà aquestes festes. Molt probablement ben gastat, ben pensada la despesa. Res, però, ens eximeix de pensar en els altres i veure què convé compartir. La fe comporta, també, aquestes exigències. Com aquella dona, sempre som a temps de tornar enrere i compartir. Encara més, sempre som a temps de donar... i donar-nos.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La família és un gran bé a cuidar

«Oh admirable intercanvi! El Creador dels homes s'ha volgut fer home i ha nascut d'una Verge; compartint la nostra humanitat, ens ha fet do de la seva divinitat». Aquest text de la litúrgia de Nadal concentra el missatge cristià que anem contemplant i vivint en aquest temps litúrgic. Jesús és realment home i comparteix tot el que viu la humanitat. Certament, va néixer a Betlem, però el lloc dels llargs anys d'infància, adolescència, joventut i maduresa, el lloc familiar, fou Natzaret, amb Maria, Josep i els seus parents, en un poble petit, prop del poble. Jesús també assumí una vida de família, i per això avui mirem amb ulls d'agraïment i de contemplació la llar de Natzaret i la família de Jesús, per encomanar totes les llars i totes les famílies del món.

El Nadal serà sempre compromís i reivindicació d'una família responsable i amorosa per a tot infant que neix a la vida. És una invitació a un compromís humil vers la família que formen homes i dones amb infants i avis. Una família que sigui santuari de la vida i de l'amor; que obri el cor a la fe i al respecte de les creences i ideologies dels altres; que educi en la fraternitat, la justícia i la pau, sense oblidar l'obertura a la dimensió religiosa de tota persona.

El Papa Francesc ensenya que «tot infant té dret a un pare i una mare», i per això, cal respectar aquest dret dels infants per damunt d'altres debats ideològics. Tot infant ha de poder gaudir d'uns pares i una família que l'estimin i que es facin responsables seus, que els puguin aportar la complementarietat que ell necessita per a créixer amb confiança. Cap administració d'un país no pot deixar de cercar el bé més gran per als seus infants. La llar que els cristians defensem és la d'un matrimoni estable entre un home i una dona, on l'infant hi trobi germans, avis, tiets, cosins, parentela i un poble/nació, amb la seva llengua, cultura, tradicions i estabilitat institucional. Cal fer els possibles perquè tothom rebi l'oportunitat d'una llar oberta a la vida i al futur, on s'ensenyin els valors de l'humanisme integral, on es despleguin tots els talents de cada un dels seus membres, i on també els fracassos i els dolors siguin sostinguts pels altres membres de la família. Aquesta família necessitarà també l'ajuda i l'obertura àmplia de l'escola, de la comunitat cristiana i de la comunitat del poble/nació. Potser pensem que els ideals són difícilment abastables, però els ideals han de marcar el camí a les nacions perquè s'obri pas la justícia i la igualtat i siguin protegits sobretot els infants dels mals de la guerra, la violència, la manipulació, el comerç d'òrgans, la prostitució i l'esclavatge. Els drets dels nens estan per damunt dels capricis dels poderosos i dels grups de pressió que sovint manipulen l'opinió pública.

Jesús, Maria i Josep des de la llar de Natzaret continuen essent una Família Sagrada que il·lumina el camí de les famílies de la terra. Les virtuts encarnades a Natzaret continuen essent un referent per a aquells qui busquin la veritat, la justícia i la pau. Encomanem a Jesús, Maria i Josep totes les famílies de la terra: els infants i la seva educació integral i no manipulada; els joves amb la seva promoció d'estudis i de treball; els matrimonis, en la seva estabilitat, maduració i respecte mutus; els ancians perquè siguin valorats com a portadors de saviesa i tradició; els malalts i discapacitats, perquè amb la seva feblesa fan créixer els qui els envolten; i tots els qui necessiten més coratge per tirar endavant la joiosa i gran aventura que és formar una família i fer-la créixer.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

► FELICIANO MERINO

Una dona com un temple

La doctora en filosofia del dret Feliciano Merino, especialista en la figura de la filòsofa jueva Edith Stein, dirigeix el Centre d'Estudis de la Dona Maryam, de Granada. Recentment, ha publicat amb Marcelo López —el seu marit— *Francisco, el Papa manso*, una biografia completa sobre la vida i el pensament de l'actual pontífex.

Per què neix i quins són els objectius del Centre Maryam?
Respon a l'exigència d'una reflexió sobre la dona en la societat actual des de la tradició catòlica i oberta a les aportacions de qualsevol altra tradició o ciència contemporània. Pretén ser una ajuda eficaç per a les dones en tots els aspectes de la seva vida: laboral, familiar, de desenvolupament interior..., sense pretensions ideològiques.

Edith Stein és una dona de referència per a vostè. Què li aporta el seu testimoni?

És una dona com un temple. Una buscadora incansable de la veritat que va descobrir en la fe la resposta que era més fidel al seu desig de trobar el significat del món i de l'home mateix. Va donar testimoni de fidelitat a la seva condició femenina i a la seva humanitat, fins i tot davant el terror de l'holocaust nazi. Quan Joan Pau II la va declarar copatrona d'Europa crec que va voler que ens fixéssim en el seu compromís amb la veritat com a dona i com a catòlica.

Què destaca del papa Francesc?

Quan el vaig conèixer vaig quedar captivada pel compromís que sempre va mantenir amb els més necessitats i amb els perseguits per la dictadura militar argentina. Va salvar moltes vides i es va enfrontar a les màfies del tràfic de persones amb finalitats d'exploració laboral o sexual.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Els ultratjats

Oh Mare, Maria: Quantes persones ultratjades i ofeses en aquest món! Les veig cada dia —homes, dones, infants.

Et demanem amor i tendresa, i un cor net i pur.

Concedeix als perseguits força i esperança, i ensenya'ns a no maltractar cap criatura teva —meravelloses criatures— en què el Pare del cel ha infós la vida. Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«Los santos inocentes»

Es una mujer joven. Se llama Sholi. Atiende y cuida a personas mayores de una residencia.

Hay algunos ancianos enfermos que a veces pierden la memoria y viven desorientados.

Ella me cuenta de un anciano:

—«Le trato como si fuera algo mío. Está ido mentalmente, pero lo hago como si fuera mi abuelo. Hay días en que después de darle la comida en la boca, con todo el cariño y ternura de que soy capaz... —no se si recobra la lucidez—, me besa la mano como signo de agradecimiento. Al entrar cada mañana me digo: «Esta es mi casa. Vas a trabajar con amor.»

Péguy decía:

«Los santos inocentes. Yo les amo. Y esto basta. Tal es la jerarquía de mi gracia.»

Recuerdo que Mons. Ancel, obispo auxiliar de Lyon, el obispo de los sacerdotes obreros que vivió durante años en un asilo de ancianos, como uno más de los allí recogidos, afirmaba:

—«Cuando se habla o se quiere hablar de Dios, no basta con aludir a su amor. Hay que testimoniar, también, su gran ternura.»

M. Teresa de Calcuta hizo una llamada para trabajar en favor de los que están solos. Dijo:

—«Hoy la enfermedad mortal no es el cáncer, la lepra, la tuberculosis o el sida, sino la sensación de ser marginado, de no ser bien tratado y de no ser amado.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

San Francisco de Asís y el belén

En la época de san Francisco de Asís pugnaban los que querían una espiritualidad libre de los lastres materiales y los que defendían una religión alineada con los poderosos. En este contexto, Francisco introduce la práctica del belén. Esta costumbre nos recuerda que Dios se ha hecho carne y, a la vez, que no se revela en el poder humano sino en la pobreza.

Quisiéramos ver nacer a un Mesías victorioso, capaz de batiarse en duelo con nuestros adversarios. Sin embargo, la estrella nos conduce a un pesebre, a un establo en las afueras de cualquier parte.

Ante la pequeñez del Hijo de Dios se cierran las puertas de las posadas, pero se abren las del corazón de unos pastores. Se abren los ojos de unos Magos venidos de lejos, pero se cierra la magnanimidad de un rey convertido en un tirano sanguinario.

El Evangelio es el anuncio de una vida nueva que está naciendo en Belén de Judá (Is 43,19), pero también en todo aquel que se deja habitar por la Palabra.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

29. □ Dilluns (lit. hores 1a setm.) [1Jn 2,3-11 / SI 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. xix aC), rei de Judà i d'Israel, i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

30. □ Dimarts [1Jn 2,12-17 / SI 95 / Lc 2,36-40]. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Dimecres [1Jn 2,18-21 / SI 95 / Jn 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr. Santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

1. □ † Dijous [Nm 6,22-27 / SI 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Capvuitada de Nadal: santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel). Mare de Déu de Begoña. Sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.; sant Almaqui, mr.

2. □ Divendres [1Jn 2,22-28 / SI 97 / Jn 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia, i sant Gregori Nacianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església. Mare de Déu, Auxili dels cristians; commemoració de la vinguda de la mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

3. □ Dissabte [1Jn 2,29-3,6 / SI 97 / Jn 1,29-34]. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. v), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinian); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tannari), mr.; sant Josep-Maria Thomasi, prev. teatí, cardenal; beat Alan de Solminiac, bisbe.

4. □ † Diumenge vinent, II després de Nadal (lit. hores: 2a setm.) [Sir 24,1-4.12-16 / SI 147 / Ef 1,3-6.15-18 / Jn 1,1-18 (o més breu: Jn 1,1-5.9-14)]. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel-Anna Seton, rel. paüla, dels Estats Units; beata Àngela de Foligno, rel. terciària franciscana; santa Genoveva Torres, vg.

LA SAGRADA FAMÍLIA

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,1-6;21,1-3)

En aquells dies, el Senyor va fer sentir la seva paraula a Abraham en una visió i li digué: «No tinguis por, Abraham: jo sóc el teu protector. La teva recompensa serà molt gran». Abraham li respongué: «Senyor, Déu meu, què em donareu? Jo me'n vaig sense fills, i l'hereu de casa haurà de ser Elièzer de Damasc». Abraham afegí: «No m'heu donat descendència i el meu hereu haurà de ser un dels meus servidors». Llavors el Senyor li va fer sentir la seva paraula i li digué: «No serà pas aquest el teu hereu: serà el fill que naixerà de tu». Després el Senyor el va fer sortir a fora i li va dir: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs, així serà la teva descendència.» Abraham cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. El Senyor visità Sara tal com havia dit, i va complir en ella allò que havia promès. Sara va concebre i va donar un fill a Abraham a les seves velleses, just al temps que Déu li havia predit. Abraham va posar el nom d'Isaac al fill que li havia nascut, que Sara li havia infantat.

► Salm responsorial (104)

R. *El Senyor, el nostre Déu, recorda sempre l'aliança.*

Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, / feu conèixer entre els pobles les seves gestes. / Dediqueu-li càntics, acompanyeu-los amb cítares, / feu l'elogi de les seves meravelles. R.

Glorieu-vos del seu nom sagrat, / alegreu-vos els qui busqueu el Senyor. / Penseu en el Senyor i en el seu poder, / busqueu sempre la seva presència. R.

Recordau les meravelles que ell obrà, / els seus prodigis i les seves decisions. / Descendents d'Abraham, el seu servent, / fills de Jacob, el seu elegit. R.

Recorda sempre l'aliança, / la promesa feta per milers de generacions, / l'aliança pactada amb Abraham, / el jurament fet a Isaac. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 11,8.11-12.17-19)

Germans, gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria.

Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar.

Gràcies a la fe, Abraham, posat a prova, oferí el seu fill Isaac. I era el seu fill únic que oferia, el que havia rebut les promeses. Déu havia dit d'ell: Per Isaac tindrà la descendència que portarà el teu nom. Però Abraham confiava que Déu seria prou poderós per ressuscitar un mort. Per això recobrà el seu fill, com una prefiguració d'aquesta veritat.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 2,22-40) (Versió abreujada)

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor.

I quan hagueren complert tot el que ordenava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Natzaret. El noi creixia i es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor.

► Lectura del libro del Génesis (Gn 15,1-6;21,1-3)

En aquellos días, Abrahán recibió en una visión la palabra del Señor: «No temas, Abrahán, yo soy tu escudo, y tu paga será abundante.»

Abrahán contestó: «Señor, ¿de qué me sirven tus dones, si soy estéril, y Eliezer de Damasco será el amo de mi casa?» Y añadió: «No me has dado hijos, y un criado de casa me heredará.»

La palabra del Señor le respondió: «No te heredaré ese, sino uno salido de tus entrañas.»

Y el Señor lo sacó afuera y le dijo: «Mira al cielo; cuenta las estrellas, si puedes.» Y añadió: «Así será tu descendencia.» Abrahán creyó al Señor, y se le contó en su haber.

El Señor se fijó en Sara, como lo había dicho; el Señor cumplió a Sara lo que le había prometido. Ella concibió y dio a luz un hijo a Abrahán, ya viejo, en el tiempo que había dicho. Abrahán llamó al hijo que le había nacido, que le había dado Sara, Isaac.

► Salmo responsorial (104)

R. *El Señor es nuestro Dios, se acuerda de su alianza eternamente.*

Dad gracias al Señor, invocad su nombre, / dad a conocer sus hazañas a los pueblos. / Cantadle al son de instrumentos, / hablad de sus maravillas. R.

Glorias de su nombre santo, / que se alegren los que buscan al Señor. / Recurrid al Señor y a su poder, / buscad continuamente su rostro. R.

Recordad las maravillas que hizo, / sus prodigios, las sentencias de su boca. / ¡Estirpe de Abrahán, su siervo; / hijos de Jacob, su elegido! R.

Se acuerda de su alianza eternamente, / de la palabra dada, por mil generaciones; / de la alianza sellada con Abrahán, / del juramento hecho a Isaac. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 11,8.11-12.17-19)

Hermanos:

Por fe, obedeció Abrahán a la llamada y salió hacia la tierra que iba a recibir en heredad.

Salió sin saber adónde iba. Por fe, también Sara, cuando ya le había pasado la edad, obtuvo fuerza para fundar un linaje, porque juzgó digno de fe al que se lo prometía. Y así, de uno solo y, en este aspecto, ya extinguido, nacieron hijos numerosos como las estrellas del cielo y como la arena incontable de las playas.

Por fe, Abrahán, puesto a prueba, ofreció a Isaac; y era su hijo único lo que ofrecía, el destinatario de la promesa, del cual le había dicho Dios: «Isaac continuará tu descendencia.»

Pero Abrahán pensó que Dios tiene poder hasta para resucitar muertos. Y así, recobró a Isaac como figura del futuro.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 2,22-40) (Versión abreviada)

Cuando llegó el tiempo de la purificación, según la ley de Moisés, los padres de Jesús lo llevaron a Jerusalén, para presentarlo al Señor.

Y cuando cumplieron todo lo que prescribía la ley del Señor, se volvieron a Galilea, a su ciudad de Nazaret. El niño iba creciendo y robusteciéndose, y se llenaba de sabiduría; y la gracia de Dios lo acompañaba.

La Purificació, pintura de Luis de Vargas (1505-1567). Museu de Belles Arts de Sevilla

COMENTARI

La família, petita Església

Per a la família d'avui, pare, mare i fills, què pot significar la Sagrada Família de Natzaret, Jesús, Josep i Maria?

L'Església i el món d'avui es demanen, avui més que mai, quin és el pla de Déu sobre la família. El Sínode sobre la família ha fet emergir alguns grans valors que manifesten la presència de Déu com el creixement de la llibertat i de la responsabilitat en la paternitat i en l'educació, la igualtat de drets entre home i dona, l'obertura al diàleg amb la gran i tan variada família humana...

Però també es constaten molts fracassos en l'amor, la degradació de la sexualitat, la visió hedonista

de la vida que porta a l'afebliment i fins i tot al trencament de les relacions i dels lligams familiars i a molt de sofriment. Però la família de debò és un lloc on s'experimenta l'amor i el perdó: és escola de generositat, de compartir, de responsabilitat que fa superar l'individualisme.

Diu el papa Francesc: «Una casa per cada família. No hem d'oblidar mai que Jesús nasqué en una establida perquè a l'hostal no hi havia lloc, que la seva família va haver d'abandonar la pròpia casa i fugir a l'Egipte perseguida per Herodes.» Avui en són tantes, de famílies sense casa, perquè no l'han tinguda mai o perquè l'han perduda per diversos motius. Família i casa van de bracet! Però un sostre, perquè sigui una casa, ha de tenir també una dimensió co-

munitària: el barri. I és precisament en el barri on es comença a construir aquesta gran família de la humanitat, a partir d'això que és més immediat, des de la convivència amb el veïnat.

Avui vivim en immenses ciutats que es mostren modernes, i es nega una casa a milers dels nostres veïns i germans, fins i tot infants, als quals s'anomena elegantment *persones sense residència fixa*. Jesús, Josep i Maria van experimentar el desnonament a Betlem. Simeó, al temple de Jerusalem, profetitzava que l'ombra de la creu ja plana per la vida de Jesús i el cor de Maria. Jesús passarà la major part de la vida a Natzaret, on aprendrà a parlar, a caminar, a pregar, a treballar.

Ignasi Ricart, claretià

Pelegrins d'arreu del bisbat omplen el Santuari de Núria en la Missa d'Acció de Gràcies pel títol de Basílica

Les colles de pelegrins (uns 900) provinents de tots els racons de la Diòcesi d'Urgell, de Barcelona i d'altres poblacions del territori català van mostrar la seva devoció a la Mare de Déu de Núria —Patrona de la Diòcesi d'Urgell— el 29 de novembre i van compartir el goig de la jornada en la celebració pel títol de Basílica atorgat al Santuari. També s'hi van sumar un bon nombre d'autoritats i de representants de diferents institucions catalanes, encapçalats pel President de la Generalitat, M. Hble. Sr. Artur Mas, la Presidenta del Parlament, M. Hble. Sra. Núria de Gispert; i dels Consellers d'Ensenyament, Hble. Sra.

Irene Rigau, i de Territori i Sostenibilitat, Hble. Sr. Santi Vila. També van ser-hi els Alcaldes de Queralbs, Il·lma. Sra. Maria Immaculada Constans, i de Ribes de Freser, Il·l. Sr. Marc Prat; a més del President de Ferrocarrils de la Generalitat, Sr. Enric Ticó, i el Delegat del Govern de la Generalitat a Girona, Sr. Eudald Casadesús, entre d'altres.

Autoritats i pelegrins van compartir la celebració eucarística al Santuari, presidida pel Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i concelebrada per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives; els Vicaris generals i episcopal d'Urgell, el Rector del Santuari i un bon nombre de sacerdots. En el transcurs de la celebració es donà lectura al rescripte de la Congre-

gació per al Culte Diví, signat pel Cardenal Antonio Cañizares amb data 23 de setembre, mitjançant el qual el Papa Francesc atorga el títol i la dignitat de Basílica Menor al Santuari de Núria, en resposta a la sol·licitud cursada la primavera per l'Arquebisbe d'Urgell. D'aquesta manera, el Santuari de Núria esdevé el quart temple de la Diòcesi amb el títol de Basílica Menor. Els altres tres són: la Catedral de Santa Maria d'Urgell, a La Seu d'Urgell; la Basílica de la Mare de Déu de Valldeflors, a Tremp; i el Santuari de la Mare de Déu de Meritxell, a Canillo (Andorra).

A la processó d'entrada, el Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, portava el bàcul del Bisbe Justí Guitart, i l'Arquebisbe d'Urgell portava un pectoral també del Bisbe Justí. Al capdavant de tots hi anaven els símbols basilicals que, junt amb l'escut, lluiran a partir d'avui al Santuari com una mostra de comunió amb el Sant Pare i amb l'Església Universal: el conopeu i el tintinacle; aquest darrer tallat en fusta per artesans andorrans amb la forma de la torre del campanar

que presideix l'explanada de la capçalera de la Vall de Núria.

Al principi de la celebració, Mons. Vives adreçà a l'assemblea unes paraules de salutació i agrai al Sant Pare la concessió del títol. Agrai també la presència de tants i tants fidels que han volgut sumar-se a una celebració tan especial: «Som avui aquí per l'amor que brolla dels cors que cerquen Jesús i la seva misericòrdia», i es va referir als símbols tradicionals de Núria com a símbols també de l'actitud dels cristians: la creu, com a presència viva de la Salvació; l'olla, com a símbol de solidaritat amb tothom, però especialment amb els més febles; i la campana, que ens recorda que hem d'escoltar i de ser la veu de Déu a la terra. L'Arquebisbe de Barcelona va assenyalar que el do del Sant Pare «farà créixer tot el bé que ha fet, fa i farà el Santuari de Núria», i es referí a la importància dels santuaris com a llocs de pelegrinatge on trobar silenci i pau interior en un món on cada vegada més persones viuen en grans nuclis urbans.

TEMPS D'ADVENT, AMB VALORS CRISTIANS

Els valors de la família

Jesús creix en el context d'una família. Sant Lluç ens diu que Jesús «*creixia, es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor*». És quelcom que no volem oblidar perquè és molt significatiu per a nosaltres. Sí, és veritat, és una família única i molt especial formada per persones irrepetibles: Jesús, Maria i Josep. En aquest diumenge celebrant la festa de la Sagrada Família ens emmirallem en aquella família de Natzaret tot posant de relleu la importància de la institució familiar.

Des de camps ben diferents conflueixen moltes veus insistint en la importància de la família. Els sociòlegs, per exemple, ens continuen subratllant en els seus darrers estudis el valor insubstituïble i les grans qualitats que els nostres joves

atribueixen a la família. En ella es van posant al llarg dels anys els fonaments d'una educació integral de la persona quan la família manté ben ferma la seva tasca educadora.

No em resisteixo a citar un text d'E. Butturini que, tot defensant la necessitat d'uns espais de comunicació perquè la família esdevingui educadora, cita un llistat de valors que s'hi transmeten: «*De fet, a la família més que en altres formes de convivència, poden "dialècticament" harmonitzar-se llibertat i responsabilitat, autonomia i solidaritat, atenció a cadascú i recerca del bé comú, força per a projectar i disponibilitat davant de l'imprevist, sol·licitud i discreció, sana agressivitat i capacitat de perdó, disponibilitat per a la comunicació, però també per a l'escolta i el silenci respectuosos,*

per a l'espera pacient o per a la impaciència de qui no es rendeix davant les dificultats.»

Podríem allargar aquesta enumeració de valors o bé fixar-nos en els aspectes problemàtics que envolten avui la institució familiar. Crec que si optéssim per aquesta segona possibilitat només hauria de ser per a llegir aquestes dificultats com a reptes i partir d'ells per acompanyar i millorar, si és possible, una situació, però no per romandre únicament en la mirada d'una problemàtica que ens afecta.

No ho oblidem, la família posseeix una gran força i unes possibilitats educatives extraordinàries que acaben repercutint en la vida de tots els qui la formen.

Mn. Antoni Elvira